

Het eerste schoolsemester is voorbij gevlogen. Na twee jaar nagenoeg geen school te hebben gehad, zijn de kinderen nu weer helemaal gewend aan het schoolleven. Met Pasen gingen ze naar huis voor een welverdiende vakantie. Drie weken later kwamen ze terug voor het tweede semester van het jaar.

Als ik op school kom, zijn de kinderen blij mij weer te zien. Dat is natuurlijk wederzijds. Veel kinderen

komen me begroeten. Ook een groepje kinderen, waarvan we via Signs of Hope, mijn stichting, de

meeste kinderen sponsoren. Ze proberen me iets te vertellen, maar ik begrijp het niet helemaal. Ze maken een gebaar, met de twee wijsvingers gaan ze van boven schuin naar beneden. Wat proberen ze me duidelijk te maken?

Dan neemt één jongen de beurt. Hij is ons allereerste sponsorkind. Met hem is alles begonnen. Toen

ik destijds hoorde dat hij acht jaar was en niet naar school ging, wist ik dat ik hier iets aan kon

veranderen. Zo begon het idee om Signs of Hope op te starten en kinderen te sponsoren. Kinderen

die anders thuis zouden zitten, en daarbij niet alleen onderwijs zouden missen, maar ook taal.

Hij had geen enkele mogelijkheid om zich te uiten

Ik weet nog goed hoe mijn eerste ontmoeting met hem was. Het was een lieve jongen, ook wel

verlegen, en met een soort van lege blik in de ogen. Hij had immers geen enkele mogelijkheid om

zich te uiten. Hij woonde bij zijn oom en tante. Zij gebruikten enkele zelfbedachte gebaren, om hem

duidelijk te maken dat hij zijn kleren aan moest doen, dat het tijd was om te eten, of dat hij water uit

de rivier achter het huis moest gaan halen. Ik leerde hem die dag hoe je in Ugandese Gebarentaal tot tien kon tellen. De interesse voor meer taal was gewekt.

Dat was in maart 2017. We zijn nu vijf jaar verder. Ik sta daar met de kinderen, en deze jongen neemt

de beurt. Hij begint uit te leggen: "Eerst ben je thuis, voor de vakantie. Daarna kom je weer naar

school. Dat betekent dit gebaar. Dat je terugkomt." Ik begrijp het. De kinderen hebben me een

gebaar geleerd.

En ik voel me zo blij. Deze jongen, die ooit geen taal had, is nu in staat om zijn taal aan mij uit te

leggen. Hij kan nu communiceren over zijn taal, uitleggen wat hij bedoelt als iemand anders hem niet

goed begrijpt. Wat een verschil met vijf jaar geleden!

Mijn naam is Famke (Nakimuli) Wildeman, 42 jaar, en tolk Nederlandse Gebarentaal. Sinds de zomer van 2016 woon ik in Uganda. Ik werk daar als vrijwilliger op een dovenschool, Uganda School for the Deaf in Ntinda, in de hoofdstad Kampala. Ik geef les en ik zoek sponsors voor dove kinderen uit armere gezinnen. Ook onderhoud ik contacten met de tolken Gebarentaal.

© Doof.nl